

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm || Vitae aulicae

Schopper, Hartmann

Francof. Ad Moen., 1584

VD16 R 1015

Capvt VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70432)

Iuto omnino hesitant, aut altero pede euulso,
altero altius immerguntur. Idcirco facilimè
ab acutioribus vsu & perspicacioribus natu-
ra hominibus decipiuntur: & in grauisima
sapè coniciuntur pericula. Sicut crasso, rigi-
do, atque infulso vrsò hîc Vulpes imponit a-
stutissima.

Geor. Sab. *At c.ueat rudibus ne quid committat a sellis,
Qui benè curatas res volet esse suos.*

Monemur hîc, ne quis temerè se muneri
cuiquam immisceat, aut negotium sua spontè
susceptum expedire cogitet, nisi prius vires
suas explorauerit, & se idoneum esse cogno-
uerit. Is enim qui se difficilibus & minimè
decètibus occupationibus implicat, licet bo-
næ & honestæ sint, tamen absq; incommodo
se expedire ab illis non poterit, quod idem hîc
in temerario vrsò videre licet. Quare nemo in-
consideratè ad periculofam conditionem vo-
cari, aut temeritate quadã ad res arduas con-
ficiendas se transmitti patiatur.

CAPVT VII.
ARGVMENTVM.

*Callida solerti meditatur pectore Vulpes,
Excipiat missum quis ratione Ducem.
Hæc mihi quot numerant hæc ferrea secula
Vulpes,
Qui graue mellito Virus ab ore vomunt.*

BRunonis vt perceperat
Acerba Verbis Reinken:
Non credulum se prabuit.

Donos

Donec videret neminem,
Præter Brunonem nuncium.
Tunc exit arcem protinus,
Visumq; blandis excipit,
Salutat atq; vocibus.

Aduentus hic precor tibi
Bruno sit optatissimus:
Non ante dictas vesperas,
Exire castrum debeo:
Quapropter adsum tardius.
Sed huic agat quis gratias:
Qui te coegit hanc viam
Vorare nobilissime.
Sudore manus anxio,
Labore fessus maximo,
Te credo præter neminem
Quem mitteret Rex nuncium
Sustentat arce regia.
Cum sit feraxum maximus,

Inter

Salutatio
qua bene-
uolentiam
captat.

Occupatio

Inter minores belluas
 Parem nec aula iactitet:
 Mi spero felicissima,
 Eritq; commodissima
 Brunonis hac profectio.
 Nam subuenire fontibus,
 In Regis aula plurimum:
 Te consulendo nouimus.

Venire cras decreueram:
 Profectus huc nisi fores,
 Morbo licet grauissimo
 Me frangat imbecillitas
 Et difficulter ambulem.

Cibus enim recentibus,
 Dum plenius refectio
 Latrantis alui viscera,
 Nunc omne corpus angitur
 Et concipit molestias.

Bruno sed inquit: Reinike
 Dilecte quid comederas?
 Quod ager esse coeperis.

Extenua-
 tio qua ar-
 tificiose
 quidem v-
 ritur vt o-
 mnem no-
 cendi suspi-
 cionem a
 se remo-
 ueat.

Respondet acer Reinike,
 Nos more vili pauperum
 Qui victitare cogimur,
 Si carnibus non possumus,
 Cibi: ve gratis perfrui,
 Tunc lacte, pane, caseo,
 Vel melle flauo, vescimur.
 Id me grauis necessitas
 Vorare nuper compulit.
 Inflatu ecce sed mihi
 Est melle venter turgidus,

Tument, dolentq; viscera.

Sed quando possum carnibus.

Ouisq; vesicandidis,

Non mellu propter surgerem.

Bruno quid inquis optime,

Dicebat, hoc incognitum

Nisi fuisset haecenus,

Huc aduolissent arbitror,

Vel orbis omnes bestiae.

An mella vobis aurea

Sordent in istis finibus?

Quae piscibus, quae carnibus,

Cunctisq; praecibarijs

Electa sponte sumerem,

Quod copiam si feceris

Mellis mihi largissimam,

In omne tempus maximas

Memor referrem gratias.

Ridere secum Reinike

Clam cepit astutissimus.

Et mox Brunonem credulum,

Affatur his sermonibus.

Si mellis optas serio

Fauum tibi dulcissimum,

Et hoc libenter vesceris:

Prondosa villa culmina,

Scio coloni Rustefeils.

Quotannis ille colligit,

Mellis fauos purissimi

Quot te, vel ullam bestiam

Vidisse nunquam suspicor.

Nec villa dicti rustici,

Plus

à facili.

Plus distat illa millibus
Decem, vel octo passibus.

II.

Brunonis os inuaseras
Ardor, cupiditas & sitis,
Vt mella votis Rustefests
Desideraret omnibus.

Vulpem nec orat amplius,
Sed postulat, sed imperat.

Pergamus ergo Reinike
Dicebat atq; per breuem

Viam teramus ocyus.

Quamuis ob aegritudinem
Deambulatum non eam,

Tamen Bruno charissime
Nos inter ambos mutua

Infinuat se
ab amicitia.

Communitas antiquitus
Constat, ne iam concidat,

Tecum lubenter ambulo.

Nam tu favore me tuo
Iuuare rursus plurimum

Apud Leonem prauales
Aduersus infensissimos

Hostesq; perfidissimos.
Sic absq; diris fraudibus,

Te melle iam refarciam.
Amice delectabilis.

III.
Credulitas
Vrii.

Bruno secutus Reiniken
Ceu stultus ales aucupem

Tollit moras Velocius.
Promelle sed Sulpecula

Putabat, in te conferam
Bruno licenter verbera.

Et

Et omnium stultissimum,
Te fellis in forum traham.

Postquam Coloni Rustefels,
Propinquat altis sepibus,
Gaudebat Vrsus intimo
Ex corde dementissimus.
Mellistamen ne particeps,
Factus ve compos est factus.
Aetate nostra sicuti
Plerisq; stultis evenit.

Gaudiura
Vrsi.

TRIA IN HOC CAPITE,
observatione digna iudico.

QVod inertes, ignavi & somniculosi faci-
le à versutis & vafis superentur, rum-
nasque laboriosas perpetiantur. Non solum
cùm à malitiosis impostoribus callidè & in-
dignè, quod adulatoribus proprium est, ex-
tolluntur atq; laudantur. Verùm etiam, cùm
illis præcipuè ea, in quæ potissimum procli-
ues incumbere consueverunt, vt superbo ho-
nores, gloria: auaro opes, pecunia: guloso cibi
potusque deliciae proponuntur. Quemad-
modum hîc ignauissimum Vrsum indignis
Vulpecula euehit laudibus, dum fucato ex a-
nimo inter loquendum ansam ipsum exco-
riandi quærit, mellisque, ad quod Vrsus à na-
tura inclinatus propendet, mentionem fa-
cit. Qui enim similtates ac inimicitias ex-
ercent, non aperto Marte semper congredi-
untur, sed quodam clandestino consilio
ab-

L.

Sic haben-
dū, in ami-
city nullā
esse maiorē
pestem,
quàm adu-
lationem,
blāditiar,
assentatio-
nem.

ab-

abstrusisq; insidiis, vt versuta vulpes hñe agit, se inuicem vlciscuntur. Quapropter prudentiores se consiliis munire contra versatiles istos homines, & quadam prouidentia armare debent.

II.

*Temerè
credere
plurimum
nocet.*

*Nusquam
tuta fides.*

III.

*Cum bonis
bonus eris,
cum per-
uersis, per-
uertēris.*

*Comercia
praua vi-
sanda.*

Cum aperti & simplices huiusmodi præstigiis, captionibus, & mellitis verbis ex infido corde profectis fidem adhibent, facile seducuntur, & calamitatibus interdum turbulentissimis immerguntur, quod & vrsò vulpi maleuolæ credenti contingit. Ideoque prudenter vetustas admonuit, cor hominis ad blandimenta inimici, qui plus de se quam præstare possit, pollicetur, inclinari non debere, ne blâda oratione decipiatur. In similitatibus enim atque odio nusquam tuta fides inuenitur.

Qui cõsilia fallacium & infidelium sequitur, facile machinis circumscribitur, & ignominie condemnatur. Nihil enim periculosius est, quam iis fidem tribuere, in quibus fides non est. Qui bonis se consociat, is honorem & gloriam consequitur, at qui peruersis coniungitur, ipsemet etiam peruertitur. Quocirca summopere omnes caueant, ne se dolis aut populari assentatione circumueniri patiantur, & prauorum commercia, licet proximorum, aut consanguineorum etiam, æquè atq; angues deuient, omnia eorum consilia, quamuis & prudentiæ & fidei plena videantur, suspecta habeant, & sub iis latentes machinationes & fraudes exhorrescant: Ab illis

verò,

verò à quibus fidelitas & honoris quaedam constantia proficiscitur, nunquam se segregent, etiam si eorum ex consuetudine paulò minorem, aut nullum fructum percipiāt, hoc solo contenti, quòd talium fidem, & magnanimitatem honorificam experiantur.

CAPVT VIII.

ARGVMENTVM.

Ecce per infidam Vulpem ducitur Vrsus,

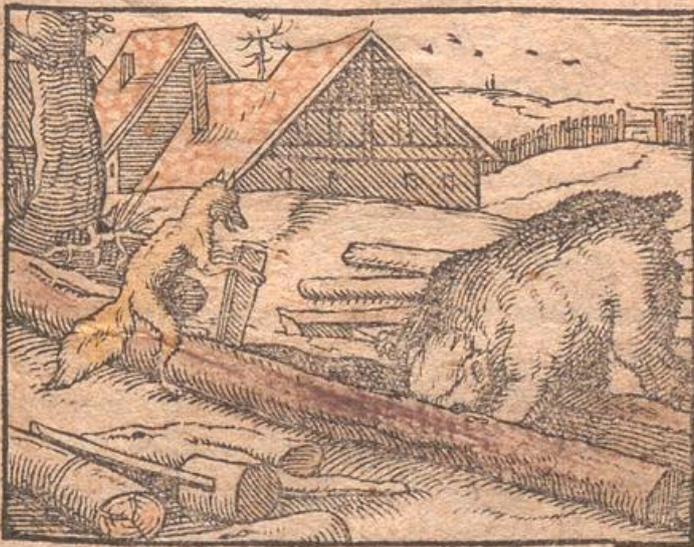
Ut rapiat dulci condita mella fauo.

Ipsè sed hospitij Vinculis religatus iniqui

Ingemit, Et captus Vincula sera & det.

Sic hodie tum mella legunt pleriq; sub anlis, cc

Mortiferam lingunt felis amaritiem. cc

Cum noctis irent tempora,

Et astra caelo spargerent.

Essetq; certus Reinike,

Quòd fessa membris languidus

Thori odedisset Russefeil,

Dulci-